

Місяця жду.

Мені без нього лячно.

Сніг забіліє в самотнім саду —

Серце заб'єсь доброзично і вдячно.

Пусто і тоскно ніччю в селі.

Я тут чужий і настроєний ворожо.

Дивлюсь з порога на далекий ліс

І хочеться бути замість Дуная сторожем.

І хто повірить — що я народився тут!

Скільки вдень на селі галасів.

Який чужий, чужий мені цей статут.

Дитинячих відчужань не зосталося.

Око не звикне, в темряві мені лячно.

Боже, сніг ледве біліє в саду.

На душі — якась моторошність. Мрячно.

Місяця жду.

[З циклу «Селянські сатурналії»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .